

Franckesche Stiftungen zu Halle

Pauli Manutii Epistolarum Libri XII

Manuzio, Paolo

Lipsiæ, Apud Johann. Herebord. Klosium, Anno 1707.

VD18 11417161

Paulo Sacrato, Ferrariam. Epist. XXVI.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:hbz:ha33-1-198567

deinde etiam officiis tuis. Qvò quidem in me singulari merito, qvibus tibi verbis gratias agam, plane non reperiò. Vincit enim, vincit prorsus, optime Saraci, ingenium meum humanitas tua. Sed hoc ipso fit virtus illustrior, cum in eos beneficia conferuntur, qvi satisfacere non modò ipsa re, sed verbis quidem ullò modò possint: qvò tibi permasum esse qvis dubitet, qvi consuetudinem bene merendi tuam, à præstanti quadam natura ortam, liberalium doctrinarum studio mirabiliter auctam, cognoverit? veruntamen, quando mihi non simul cum facultate voluntas qvoq; eripitur remunerandi, non nihil in molestia gaudeo, & fruor tacitus officii conscientia; (A) nec tamen furtim despero, ut, qvæ mihi nunc ad grati animi significationem deesse verba sentio, eadem aliquando abundent, in tua benignitate apud alios prædicanda. Interim, sine me hoc impetrare ab humanitate tua, ut multò maiorem esse putes observantiam, ac benevolentiam in te meam, qvàm ullo unqvam à me exprimi, ac declarari officio possit. Qvò si, ut spero, facies; mihi crede, præsentem gratiam, qvàm exprimis Sacratì mei literis absolutam expecto, haud paulò maiore gratià cumulaveris. Curatio nisi grave est, à te salutaris meis verbis Joh. Baptistam Pignam. Vale. Venetiis.

PAULO SACRATO,
FERRARIAM.

EPIST. XXVI.

Respondet Epistola officiosa P. Sacratì, eumq; laudat.

dar à
inter f
I
I
agnosc
mum i
P
destia
I
meis.
SOLE
sa;
dele
ut La
curis,
trove
que h
copio
geni
liben
bam f
tiam,
stant
& vol
oratio
temp
verò,
timo
tificie
posse
ingen

*datâ singulari elegantia, quam non putavit ille potuisse
inter studia tam diversa contingere.*

Laus Jac. Sadolero.

*Deinde laudes à Josepho Fafinardo in se conjectas non
agnoscit. 3. Pronavata in rebus suis operâ gratum ani-
mum illi promittit.*

*Form. laudem non agnoscere. Oblitum esse mo-
destiæ suæ. (A)*

*Form. Pollicendi gratum animum: Quæque à te in
meis. (B)*

Solet interdum eventus esse gratior, quàm cau-
sa; interdum etiam causa, quàm eventus. Me
delectavit utrumque pariter in literis tuis. Nam, &
ut Latine ad me scriberes, homo tum domesticis
curis, tum etiam sedandis, ut audio, multorum con-
troversis assidue distentus, certè amor impulit, at-
que humanitas: & epistola tua ita mihi ornatè, ita
copiosè omnes non modò animi, verùm etiam in-
genii tui partes expressit, ut nihil unquam legerem
libentius. Ego tibi antea, optime Sacrate, tribue-
bam sanè multa, quæ pauci consequuntur, pruden-
tiam, integritatem, doctrinam, maximè verò præ-
stantem quandam ad excolendas officiis amicitias
& voluntatis, & naturæ propensionem: istam verò
orationis exornandæ facultatem, quæ cum multi
temporis, magnæque videtur esse industriæ; tum
verò, ut ego sentio, atque usu etiam didici, ab in-
timo quodam, planeque recondito depromitur ar-
tificio; vix putabam tibi inter diversa planè studia,
posse contingere. Sed videlicet me fefellit, quod
ingenium tuum communibus metiebar exemplis;
nec

nec mihi veniebat in mentem, avunculi tui Cardinalis, Jacobi Sadoleti, præceptis, & consuetudine domesticâ aditum tibi ad omnem gloriam esse partefactum. Nam, cum ille cunctis virtutibus, quas laudabit posteritas omnis, assequetur fortasse nemmo, bonorum ac sapientium judiciò virorum excelluerit; hæc tamen in primis Latinè scribendi lauda ita floruit, ut veteres illos propemodum æquaverit; nos quidem, per eandem viam cupientes excurrere, longè reliquerit. Sed, ut ex epistola tua conjicio, conservabis hoc quasi patrimonium, familiæ vestræ proprium; & hæc tibi communis hæreditas erit, cum patrueli fratre tuo, Paulo Sadoletto, quem omnes homines ad egregia quæque natum intelligunt. Equidem in hoc mihi ipse, primum gratulor, qui tibi harum literarum, quibus nescio an quidquam non modò humanius, verum etiam ornatus esse possit, causam dederim. Nam Josephum Fasnardum, quem ob ejus doctrinam & mores egregios vehementer amo, (A) oblitum arbitror mediocris suæ, cum de me loqueretur, & utrumque vestrum in eo consensisse, ut ille; te libenter audiente, pro veris falsâ narraret, aut certè veris plurimum affingeret; tu illi plenâ manu, ut sæpe prodigus amor est, ea, quæ prorsus non agnosco, in me conferenti, pro tuo in me studio libenter, & faciliè crederes. Utinam quidem, qui vobis nunc esse videor, is aliquando esse possim: quod quia sperare non licet, ne curam optem quidem est. Meus in te animus (quid enim præterea pollicear?) officio erit, mihi crede,

fin.

fing
atq
erga
omn
rior,
scus
dian
nec j
laud
lens,
salut
literi
vere
um,
cupi
nunc
vix p

FR

umq
(Po
is si

mod

pari

M